כדשלח רב הונא בר אבין "דברים העשוין

להשאיל ולהשכיר ואמר לקוחין הן בידי אינו

נאמן קשיא: אמר רב חסרא בלא שנו אלא

דאין חלוקין בעיםתן אבל חלוקים בעיםתן

אימור מעיסתו קימץ ראיה במאי רבה אמר

יראיה בעדים רב ששת אמר ראיה בקיום

השמר אמר ליה רבא לרב נחמן הא רב והא

שמואל הא רבה והא רב ששת מר כמאן

סבירא ליה א"ל אנא מתניתא ידענא דתניא

אחד מן האחין שהיה נותן ונושא בתוך

הבית והיו אונות ושטרות יוצאין על שמו

ואמר שלי הן שנפלו לי מבית אבי אמא עליו

להביא ראיה וכן יהאשה שהיא נושאת

ונותנת בתוך הבית והיו אונות ושמרות

יוצאין על שמה ואמרה שלי הן שנפלו לי

מבית אבי אבא או מבית אבי אמא עליה

להביא ראיה מאי וכן מהו דתימא אשה כיון

דשביחא לה מילתא דאמרי קא מרחא קמי

יתמי לא גזלה מיתמי קא משמע לן: במה

דברים אמורים במחזיק אבל בנותן מתנה והאחין שחלקו וכו': אמו כל הני דאמרינן

לאו בני חזקה נינהו חסורי מחסרא והכי קתני

במה דברים אמורים בחזקה שיש עמה

מענה כגון מוכר אומר לא מכרתי ולוחח

אומר לקחתי אבל חזקה שאין עמה מענה

כגון נותן מתנה והאחין שחלקו והמחזיק

בנכםי הגר דלמקני בעלמא הוא 🚯

נעל גדר פרץ כל שהוא הרי זו חזקה תני

רב יהושעיא בקרושין דבי לוי ינעל גדר

פרץ כל שהוא בפניו הרי זו חזקה בפניו

הקרקע מודה לו ליטלה כגון נותן מתנה כו׳ כיון דנעל גדר ופרץ כל שהוא בפני עדים הויא חזקה לקנות שלא יוכל לחזור עוד זה בוה: **בקדושיו** דבי לוי. בתוספתא (ד) בברייתא דמס׳ קדושין שסידר לוי כמו שסידרו ר׳ חייא ור׳ אושעיא: נעל וגדר ופרץ בפניו. במקח וממכר מיירי דתנן בקידושין (דף כו.) דקרקע נקנית בחזקה: ומתמה גמ' **נפניו הוא דהוי חזקה אבל שלא נפניו**. דמוכר אם נעל וגדר שלא בפניו לא תיהוי חזקה בתמיה: ה"ק. אם גדר ופרץ לוקח בפניו דמוכר לא לריך למימר ליה מוכר ללוקח לך חזק וקני אלא מכיון שנתרלה לו למכרה בכך וכך מעות והחזיק זה בפניו הויא חזקה דניחא ליה בהך חזקה והלכך שתיק ולא יוכל מוכר לחזור בו עוד והלוקח נתחייב לו דמי מקחו:

תום׳ לקמן נג. ד״ה נעל וכ״א מוס׳ לקמן נג. ד״ה נעל וכ״א בשאילתות פ׳ מסעי סי׳ קלט],

בשתינות פ תושבי סי קוט], ב) [תוספתא דקידושין פ״א], ג) [רי״ש הוא רבי ישראל גאון. רש״ל], ד) צ״ל ובקושי. דק״ס,

גליון הש"ם

. רשב"ם ד"ה ופסק כו'

ומפירכא דאמוראי שייך לומר קשיא. עי סנהדרין לומר קשיא. עי סנהדרין דף עג ע"א בלט"י ד"ה קשיא וכל ע"א וכל ד"ה קשיא וככלר בלש" לי ד"ה קשיא וככלר שבע שם ועי לקמן דף קכי ע"א ברשב"ם ד"ה קשיא ע"א ברשב"ם ד"ה קשיא ברשב"ם ד"ה קשיא

ע"מ בנטביים דייה קשמ ובפלפולא חריפתא שם על הרא"ש ובמו"ק דף ב' ע"ב במוספות ד"ה חייב שתים:

הגהות הב"ח

(א) גם' דלמקני בעלמא הוא

דבעי נעל וגדר ופרץ וכו׳

זבעי מער הנור ופרץ: מני כנ שרביא בקידושין לכי לוי נעל וגדר ופרץ: (3) רשב"ם ד"ה בקיום וכרי שטר זה דכיון: (ג) ד"ה מאי וכן וכרי ומאי כבותא.

נ"ב וכה"ג פרש"י בב"ק דף

קיד ע"ב: (ד) ד"ה בקידושין קיד ע"ב: (ד) ד"ה בקידושין דבי לוי בתוספתא (בברייתא) תו"מ ונ"ב הגהה היא: (ה) תום' ד"ה דברים וכו'

וא"ת הא דתנא וכו' וילא לו

שם גניבה: (ו) בא"ד לגנובים

שם העיפה: (ז) בא"ד הם משום: (ז) בא"ד נאדם שאין עשוי להשאיל: (מ) בא"ד ולמה"ר דוד

נכחה:

ומפירכא דאמוראי

בשו א מיי׳ פ״ח מהל׳ טועו הלכה ג סמג טוען הכנה ג סתה עשין פט טוש"ע ח"מ סי עב סעיף יח וסי קלג ס"ה: רשו ב ג מיי פ"ט מהלי נחלות הלכה ח סמג

סב: ריז ד מיי שם ופכ"ב מהלי אישות הלי ל סמג שם טוש"ע שם וטוש"ע אה"ע סי׳ פו סעי׳ ב וע״ש בהג״ה: ריח ה מיי׳ פ״א מהל׳ מכירה הלכה ח סמג

קלב סעיף ב:

לאוין פא טוש"ע ח"מ סי

רבינו גרשום

מצי טעין לקוחות הן בידי אינהו נמי לא מצי טעני וקשיא: אמר רב חסדא לא שנו. הא דאמרן דאינו נאמן דעליו להביא ראיה שהן שלו אלא שאין האיז שקן שלו אל אין חלוקין בעיסתן. כלומר שעדיין לא חלקו ירושתן ואוכלין יחד מעיסה אחת: אבל חלוקין בעיסתן. שכבר חלקו ואעפ"כ נושא ונותן בחלקם ודאי על האחין להביא ראיה דאינו שלו דאי להביא הייתו לא מוחזק לא מייתו ראיה f) מוחזק זה בזה דאימור מעיסתו קיבץ. כלומר ממזונותיו צמצם וקיבץ ממון ועשה אלו אונות ושטרות ולהכי כתוביז על שמו: בעדים. כתובין על שמו: בעדים. שיודעין שהם שלו: בקיום דשטר. שאם קיימו בית דין אלו שטרות על שמו דכתבי הכי שטרא של פלוני נפק . לקדמנא ודאי שלו הן דבית דין לא הוי מקיימי על שמו דין לא הוי מקיימי על שמו אי לא דבקיאי דהן שלו: הא רב ושמואל הא רבה ורב ששת. כולהו גילו טעמיהו בדבר זה: מר כמאז סבירא בדבר זה: מר כמאן סבירא ליה. כלומר מה דעתך בזה: וכן אשה אלמנה שנושאת ונותנת בתוך הבית. של יתומין דעדיין לא נסתלקה מהם: שנפלו לי מבית אבי אמא. והוא הדין שנפלו לה מאביה עצמה לאחר מיתת מאביה עצמה לאחו מיחה בעלה דהכי יכולה למימר: אימא לא גזלה מיתמי. ותהא מהימנא ועל היתומים לאיתויי ראיה. קמ"ל דאפי? לאיתויי ראיה. קמ"ל דאפיי הכי לא מהימנא אי לא מייתא ראיה: פיסקא במה דברים אמורים. דצריך חזקה ג' שנים: במחזיק. ללומר כגון כל הני דאמרן . לעיל דזה המחזיק טוען רעיל דוה המחזיק טוען לקחתי והמערער אומר לא מכרתי דאינו מודה לו אבל היכא דמכר או נותן מתנה צריך כל אחד להחזיק בחלקו כדי שלא יהיו יכולין בותקו כדי שלא הדריכורק לחזור בהן. וכן המחזיק בנכסי הגר שמת אינן צריכין ג' שנים לחזקה. אלא נעל שסתם פתח כל שהוא או פרץ בו מעט או גדר כל שהוא לאלתר הוי חזקה: בקדושין דבי לוי. במסכת קדושין בבית המדרש של קדושין בבית המדרש של לוי: בפניו לא צריך למימר ליה לך חזק וקני. כלומר אם המקבל הוא שם בפני אם המקבל הוא שם בפני הנותן לא צריך למימר ליה הנותן לך חזק וקני אע"ג דלא קאמר ליה אי מחזיק מקבל בנעל וגדר כל שהוא קני. אבל שלא בפניו

כגון שהקרקע בעיר אחרת א) ב"ל אין מוליאין מחזקמו ... המינון מ דמוחוק וה בוה.

דברים העשוין להשאיל ולהשכיר ואמר לקוחים הן בידי אינו נאמן. וקשה דחמר בפ' כל הנשבעין (שבועות דף מו. ושם) א"ר יהודה ראוהו שהטמין כלים תחת כנפיו וילא ואמר לקוחין הן בידי

אין נאמן ולא אמרן אלא בבעל הבית שאינו עשוי למכור כליו ולא

אמרן אלא בדברים שאין עשוין להטמין ולא אמרן אלא בדברי העשוין להשאיל ולהשכיר אלמא דאפילו בדברים העשוין להשחיל ולהשכיר נחמן אי ליכא כל הני מילי דקאמר שאין עשוי למכור כליו וכלים שאין דרכן להטמיז א ונראה לר״ת דגרם התם ובכולהו נמי כי ליתנהו ב לא אמרן אלא בדברים שאין עשוין להשאיל ולהשכיר ג אבל דברים העשוין להשאיל ולהשכיר אפי׳ ליתנהו לחד מהני אין נאמן ד וכן גורס רב האי בשערים (שער מ) וכן ר"ח וכן מוכח בשילהי המקבל (ב"מ דף קטו.) וא"ת (ס) דתנא בהגוזל בתרא (ב"ק דף קיד:) המכיר כליו וספריו ביד אחר ויצא שם גנבה בעיר ישבע כמה הוליא ויטול והשתא אפי׳ לא יצא שם גנבה יהא נאמן לומר שגנבוה מיגו דאי בעי אמר השאלתי לך דספרים הן עשוין להשאיל דאפי׳ ספרא דאגדתא אמר הכא דעשוין להשאיל כ״ש שאר ספרים כדחמר בנערה שנתפתתה וכחובות דף נ.) ולדקתו עומדת לעד זה הכותב ספרים ומשחילן לחחרים וחין לומר לא מהימן במיגו לומר דגנובים (י) משום דאחווקי אינשי בגנבי לא מחזקינן כדאמר בכל הנשבעין (שבועות דף מו:) דלא דמי דהתם ודאי אינו נאמן לאחזוקי ההוא גברא בגנבי אפי׳ במיגו אבל הכא שאינו אומר פלוני גנבם אלא שהם גנובים ה מהימן שפיר דכמה גנבים יש בעולם ואין לומר נמי דלאו מיגו הוא שאינו טוען ברצון השאלתי לך לפי שאותו יודע בו שהוא משקר דהח לעיל (דף לה.) חמר דנחמן לומר של אבותי הוא שלקחוה מאבותיך במיגו דחי בעי חמר מינך זבינתיה

אע"פ שהוא יודע דלאו מיניה זבנה וכן בפרק שני דכתובות (דף טו: וע"ש בתוס' ד"ה ומודה) תנן דנאמן לומר שדה זו של אביך היתה ולקחתיה הימנו במיגו דאי בעי אמר לא היתה של אביך מעולם אע"פ שהבן יודע שהיתה של אביו ומהנהו עזי דאכלי חושלי בנהרדעא לעיל (דף לו.) אין ראיה דאיכא למימר כגון שמכחישו ואומר שלא אכלו כל כך דהשתא הוי מיגו טוב ותירץ ר"ת דהתם מיירי באדם שאין (1) עשוין להשאיל ולהשכיר לזה שהנאם כגון דלא גיים ביה ולפי זה אם עשוי להשאיל לו אפי׳ לא יצא לו שם גנבה נאמן לומר שהם גנובים במיגו ולמה"ר (מי דודי נראה דלא מהימן במיגו דהוי מיגו להוליא אע"פ שנוטל דמים שהוליאוי:

אימא מעיסתו קימץ אע"ג דלא טעין הכי אלא אומר מבית אבי 'אמא מ"מ נאמן במיגו דאי בעי אמר מעיסתי קמלחי: דמרחא קמי יתמי אימא לא גולה מיתמי. קשה (רשכ״ה דאדרבה מהאי טעמא דטרחא קמי יחמי גזלה מיתמי כדאמר בהשולח (גיטין דף לה.) בההוא הנאה דטרחא קמי יחמי אמיא לאורויי וחירך דה"נ קאמר הכא קמ"ל דלא אמרינן דלא גזלה אלא אדרבה אתיא לאורויי כדאמר בגיטין:

וגדר בל שהוא בו'. בגמרא פר"ש דהאי נעל היינו שקבע מנעול בדלת דהוי בנין אבל סגר הדלת ונעל במפתח בנכסי הגר דליכא דמסר ליה לא הוי חזקה דאין זה אלא כמבריח ארי מנכסי חבירו אע"ג דבריש פסחים (דף ד. ושם ד"ה אם) אמר דמשמסר לו מפתח הוי הבית בחזקת שוכר לבדקו וה״ה לקנותו ה״מ

כדשלה רב הוגא כו'. כלומר להכי אפקינהו רבא משום דדברים העשויין להשאיל ולהשכיר אין אדם נאמן לומר לקוח הוא בידי כדשלח רב הונא: קשיא. לדידן קשיא אמאי אמר שמואל [ע"א] מודי לי אבא כו': ופסק ר' חנואל דהלכמא כשמואל דהיכא דמית על האחין

להביא ראיה וכן פירש נקטינן מרבותי ז"ל כל היכא דאמר בגמ' תיובתא דפלוני תיובתא בטלו דברי מי שהתיובתה עליו לגמרי הבל היכה דעלתה בקשיא כי הך דשמואל לא בטלו דבריו דאמרינן לא הוה ברירא להן דבטלה שמועה זו לגמרי אלא לא אשתכח פירוקא בההוא שעתא דתליא וקיימא. ואעפ"כ אין נראה בעיני דלא שנא תיובתא ולא שנא קשיא דקאי אמילמא דאמוראי חדא היא ולא הויא עיקר אלא לגבי תיובת׳ ממשנה או מברייתא שייך לומר מיובתא °ומפירכא דאמוראי שייך למימר קשיא והא דשמואל נראה בעיני דלא סמכינן עליה כל עיקר וכן בפי׳ ר״ח כתב מרי״ש גאון גי כי זה שחמר שמוחל ומודי לי חבח שחם מת על האחין להביא ראיה אין הלכה כמותו: לא שנו. הא דהאמר רב וע״או עליו להביא ראיה: אלא שאין חלוקין. בשום דבר בעולם אפי׳ בעיסתן הלכך מאין לו לזה כלום בלא אחיו: קימץ. עלרן ביותר ולכך נתעשר והיה לו ממון לבדו שאין לאחיו חלק בו ומהממון ההוא לקח קרקעות והלוה לאחרים: ראיה במאי. אדרב קאי שהלכה כמותו דאי אדשמואל היכי אמר רב ששת ראיה בקיום השטר והרי לשמואל דאית ליה על האחין להביא ראיה נריך להן לפסול שטרו של זה ולא לקיימו: ראיה בעדים. על בעל השטר להביא ראיה דמעיסתו קימן או מאבי אמו ירש והיה ממון של שטרות הללו שלו: בקיום השער. שכתבו לו בית דין הנפק על שטר זה (כ) וכיון דקיימוהו ב"ד בדקו השטר וחקרו ועמדו על

אין שלא בפניו לא אמר רבא הכי קאמר בפניו לא צריך למימר ליה לך חזק וקני שלא אמיתת הדבר שכל הכתוב בשטר אמת הוא והשטר הרי כתוב בשמו של זה: הא רבה והא רב ששת. דפליגי אליבא דרב ואי כרב סבירא לך ראיה במאי אי כרבה אי כרב ששת: מסניסא ידענא. כרב ומיהו לא פירש לי אי כרבה אי כרב ששת: ורבינו חננאל פסק בעדים לריך להביא ראיה ולא בקיום השטר דהא אפי׳ רב ששת מודי דראיה בעדים שוה יותר מקיום השטר: וכן החשה. חלמנה: מבים חבי חבה. ה"נ מלי למימר מבית אבא ומשום רישא דקתני מבית אבי אמא קתני נמי סיפא מבית אבי אבא: מאי וכן. דמשמע ואפי׳ האשה דינה כן (נ) ומאי רבותא איכא טפי דקתני וכן הכי הוה ליה למיתני אשה שהיתה נושאת ונותנת כו׳ ודרך תנא לומר שני דברים שוין וזימנין דאמרינן דלריכי תרוייהו אבל הכח דקתני וכן משמע דבלח זו אף זו קתני: דשביחה לה מילחה. חשיבות היא לה שמאמינין אותה בית דין לעשותה אפוטרופוס בשל יתומין וגם משבחין אותה בני אדם על כך ומקושידי גדול תאמר על שלהן שהוא שלה וסד"א דליהמנה קא משמע לן: בבבא בתרא ירושלמי [פ"ג ה"ה] אין לאיש חזקה בנכסי אשתו בחיי אשתו אבל לאחר מיתת אשתו יש לו חזקה ולא לאשה בחיי בעלה בנכסי בעל אבל לאחר מיתת בעלה יש לה חזקה ולא לאב בנכסי הבן בחיי הבן אבל לאחר מיתת הבן יש לו חזקה ולא לבן בנכסי האב בחיי האב אבל לאחר מיתת האב יש לו חזקה. ואיכא לדמויי להך דתניא לעיל [ע"א] בן שחלק ואשה שנתגרשה כו': במתני' [לעיל מב.] לא גרסינן ופרץ בפניו דהא נכסי הגר לא שייך ביה בפניו דהא מית ליה הגר: אטו כל הני דאמרינן. לקמן במתני׳ נותן מתנה ואחין שחלקו לאו על ידי חזקה דנעל גדר הן קונין כדקתני מתני׳ בתמיה: כמה דברים אמורים. דבעינן ג׳ שנים: בחוקה שיש עמה טענה. כלומר ערעור: אבל בחוקה שאין עמה טענה. שבעל

מוסף תוספות

דמיירי בכל אלוז מדלא נקט אלא דברים העשויין להשאיל ולהשכיר. מוס׳ בידי. שנועות מו: תוד"ה צטוענו. ג. וכגון דהוי איניש דצניע או דברים שדרכן להטמין או בעה״ב העשוי למכור את כליו. שס. T. (ודוקא שיש לו עדים שאלו הכלים היו שלו וראו אותם עתה בידו אבל אם לא ראו אותם עתה בידו נאמן לומר לקוחים הם בידי במגו דהחזרתים לך). מוס' הר6"ש שס. ה. דאמר גנב אחר גנבם לי ומכרם לך. אחו גנבט לי ומכום לן. מוס' נ"מ קטו. 1. ומיהו למ"ד בחזקת הבתים (לעיל מד) דאמר מגו להוציא צ"ל כפי' ר"ת וכו'. תום' שם. בד"ה והשתא העיילי).